

تأثیر رقابت های ورزشی بر سلامت روانی جامعه

در ماه های اخیر در ارتباط با میزبانی اردبیل برای مسابقات والیبال انتخابی جهان زیاد سخن گفته شده است. برخی از کارشناسان و اهالی جامعه ورزش آن را مورد تایید قرار داده و عده ای نیز ضرورتی برای میزبانی قائل نشده و تعدادی نیز از دوستداران ورزش امروز میزبانی را غیر ضروری و خیانت به ورزش منطقه تلقی کرده و فردا تمام قد از آن حمایت کرده اند

هر گروه موارد متعددی را در اثبات رای و نظر خود ابراز داشته اند. متأسفانه در این میان نسبت به تأثیر میزبانی بر سلامت روحی و روانی جامعه اشاره نشده و یا به ندرت و خیلی محدود به آن پرداخته شده است.

روانشناسان معتقدند که تماشای مسابقات ورزشی و طرفداری از یک تیم می تواند اثرات مثبتی روی سلامت روانی افراد بگذارد. یکی از ویژگی های تماشای مسابقات؛ هیجان و جیغ زدن ها و فریاد کشیدن هایی است که افراد در حین مسابقات دارند که این خود اثرات مثبتی دارد و علاوه بر کاهش تنش در مردان جوان موجب کاهش ریسک خشونت می شود. طرفداری از یک رشته ورزشی و یا یک تیم ورزشی نیز می تواند اعتماد به نفس افراد را تقویت بکند و این اعتماد به نفس در زمان پیروزی تیم مورد علاقه چند برابر می شود.

تحلیگران و منتقدان از کنار یکی از مهم ترین اثرات رقابت های مهم ورزشی به آسانی عبور کرده و جامعه را از نقش تاثیر گذار آن در تأمین سلامت روانی جامعه آگاه نساخته اند.

یک پژوهش علمی نشان داده است که میزان مراجعات به اورژانس های روان پزشکی در دوران برگزاری مسابقات جام جهانی فوتبال در چند کشور کاهش یافته است که این موضوع خود نشان دهنده اثرات مثبت این قبیل رقابت ها در سلامت روانی افراد می باشد.

این مقدمه بهانه ای برای اشاره به یک اتفاق روی داده در رقابت های والیبال انتخابی جهان شد. از دومین روز برگزاری این رقابت ها تعدادی از تماشاگران در خروجی 2 سالن رضازاده ، نوجوان معلول ویلچری را می بینند که با شور و شوق وصف ناپذیر رقابت های

تیم ملی والیبال را از نزدیک مشاهده می کند. پدر این نوجوان که او را فرشته ای دوست داشتنی می توان نام برد در مدت زمان حضور در سالن به مانند پروانه دور سر فرزندش می چرخد و با هر خنده او؛ بر لبانش خنده رضایت نقش می بندد ، با خنده فرزندش می خندد و با حرکات وی به وجد آمده و مدام گونه هایش را بوسه باران می کند.

نوجوان معلول ما آنچنان از تماشای مسابقات تیم ملی سرمست می شود که قلم فرد بی سوادى چون من برای ترسیم آن ناتوان است. نوجوان دوست داشتنی ما در سه روز گذشته نشان داده است که هر چند ویلچر نشین می باشد اما امید به زندگی را به هیچ عنوان از دست نداده است.

باید از نزدیک رفتار و حرکات این نوجوان دوستدار ورزش و تیم ملی والیبال را مشاهده کرد و دید که چگونه لبخند شیرینش با هر حرکت شادی بخش و امتیاز آور بازیکنان ، دل آدمی را به ورای طبیعت می برد و خیال را روانه دنیایی دیگر می کند.

در حالی که نزدیک به شش هزار تماشاگر مشتاق برای تماشای بازی تیم ملی در سالن رضازاده جمع می شوند و حال و هوای خاصی با تشویق ها و فریادهای خود به آن می بخشند اما حضور این نوجوان معلول و حرکات منحصر به فرد وی در موقع کسب امتیاز توسط یاران تیم ملی عطر دیگری را در فضای سالن پاشیده و جلوه دیگری به آن می بخشد.

باید از نزدیک دید و تماشا کرد که چگونه علی رغم محدودیت های جسمی و حرکتی برای همراهی با تماشاگران تلاش کرده و سعی می کند که با آنها در شعارها و انجام حرکات تشویقی همراه باشد. بعد از پیروزی مردان ایرانی اسلامی لبخند شیرینی که بر لبانش نقش می بندد نشانی از نشاط و آرامش درونی اش می تواند باشد.

اگر به سلامت روحی و روانی جامعه حساس هستیم و آن را از ضروریات یک زندگی سالم تلقی می کنیم باید به این بعد میزبانی رقابت ها نیز فکر بکنیم و به آن اهمیت بدهیم. روانشناسان و افرادی که در این ارتباط صاحب نظر هستند می توانند در روشن کردن افکار نسبت به اهمیت و ضرورت میزبانی چنین رقابت های مهم بین المللی گام های محکمی بردارند.

لبخند رضایت آمیز و شیرین این نوجوان معلول می تواند برای

مسئولین و کسانی که پرچم مخالفت با میزبانی رقابت های ورزشی را بر دوش دارند پیام های مختلفی را در بر داشته باشد. این لبخندها و شادی های برخاسته از ته دل این قبیل افراد با میلیون ها ریال قابل معامله نمی تواند باشد. این شادی ها و لبخندها را می توان از دستاوردهای مهم میزبانی والیبال برشمرد و آیا به راستی میزبانی اردبیل برای رقابت های والیبال انتخابی جهان تلاش برای هیچ و پوچ بوده است؟